

Tartalom

- Három nap Itália
 - Egy arc a Révaiból
 - Kell, hogy várj... - A 4.A szalagavatója
 - Búcsúzik a 4.C!
 - Szerelem első látásra
 - A 4.D szalagavatója
 - Tunéziában is labdába rúghattak
 - Esszé
 - Érdemes?...Igen!
-

Három nap Itália

A történet pénteken kezdődött, 11 óra 53 perckor. Oross tanár úr felhívott az énekeremből, és megkérdezte, hogy van-e kedvem a hétvégét (február 22-24-ét) az Isonzó partján tölteni. Nagyon megörültem a lehetőségnek és azonnal igent mondtam. A részleteket az igazgató úrral és Szombathelyi tanár úrral (az ő autójával utaztunk) kellett megbeszélni, miután néhány formáságot elintéztünk. Mint megtudtam, Bedécs tanár úr szervezésében hárman fogunk utazni az iskolából egy kedves Isonzó-parti városba, Goriziába. Szombathelyi tanár úr, régi ismerősöm: Nagy Csongor az IV.E-ből, valamint jómagam. Mivel a pontos programot nem sikerült megtudni, nagy örömmel, ám némi bizonytalansággal indultunk vasárnap dél körül Győről.

Olaszországi szálláshelyünkre a tervezettnél egy órával előbb, ötkor érkeztünk, így volt időnk megnézni Gorizia középkori várát, szerencsénkre karnevál idején. Miután visszatértünk a szállodába, és elfoglaltuk szobáinkat, megérkezett olaszországi házigazdánk, Renato Tubaro úr két itáliai magyar tolmácsunkkal. Tubaro úr meghívott minket - és az időközben megérkezett horvátországi résztvevőket - egy ismerkedési vacsorára. Rendkívül finom olasz specialitásokkal vendégelt meg bennünket. (Ezt a jó szokásukat egyébként a szervezők mindvégig megtartották.) A vacsora végétével a város nevezetességeit csodáltuk meg, többek közt a későbarokk főteret és az egyetem lenyűgöző épületét.

A kellemesen eltöltött est után tudtuk meg Renato úrtól a másnapi programot: részt fogunk venni egy, a helyi lokálpatrióta egyesület, az Isonzó Baráti Kör által szervezett beszélgetésen, ahol a kisebbségek európai helyzetéről, valamint az állam és az emberek az európai országok egységesülésében játszott szerepéről eszmét cseréltünk. A tartalmas beszélgetést egy művelt és széles látókörű úr vezette, aki nagy jártasságot árult el a közép-európai kisebbségek helyzetében. A hat országból meghívott résztvevők - gimnazista diákok és tanáraik - mélyen át tudták érezni a felvetett kérdések súlyát, és megpróbálták a problémákra tartalmas, építő választ keresni. Az idő elmúltával mindnyájan sajnáltuk, hogy véget ért a beszélgetés, mert a magvas elgondolások mellett művelt, európai módon gondolkodó emberekkel ismerkedtünk meg. A Baráti kör vezetője kis emlékmedáliával és hasznos ajándékokkal búcsúzott a résztvevőktől.

A délután további részében Tullio Poiana úrnak, a Baráti Kör tagjának avatott vezetésével tekintettük meg az 1916-17-es Isonzó menti csaták emlékeit: láttuk az olasz hadsereg hegybe vágott raktárait és kilövőállásait, a két szembenálló fél hadeszközeit. Látszott, hogy az itteniek megbékéltek a múlttal; az olasz emberek ugyanolyan kegyelettel ápolják és óvják a Monarchia elesetteinek sírjait és Sopron megye emlékező koszorúit - bizonyítva, hogy mi sem felejtettük el ottani halottainkat és sebesültjeinket, egy értelmetlen háború áldozatait.

Hétfőn békésebb látnivalók vártak ránk: a környékbeli kisvárosok nevezetességeit tekintettük meg: az aquileai bazilikát római kori mozaikjaival, a Grado beli középkori utacskákat és az ókori lakók emlékeit. Láttuk a tengert is: vendéglátóink szerint a tenger kéksége és jellegzetes illata messze

földről vonzza ide a turistákat. Rebi publiában pedig Di Giunio tiszt úr vezetett minket végig a tizenegy isonzói csata katonáinak életét és mindennapjait bemutató kiállításokon.

Körülbelül délután három órakor indultunk el hazafelé. Bár több helyen meg kellett állnunk (Triesztben pl. jelmezes felvonulás miatt volt lezárva a fél város), és néha eltévedtünk a kis szlovéniai utakon ("kisebb kitérőt tettünk a táj szépségeinek megtekintésére"), éjfélre szerencsére hazaértünk.

Visszatekintve, egészen biztos, hogy a háromnapos program annak minden résztvevője számára hatalmas élményt jelentett. Bepillantást nyerhettünk más népek, más emberek gondolataiba és mindennapjaiba. Hogyan is búcsúzhattunk volna másképp, mint: Arrivederci in Ungheria! Viszontlátásra Magyarországon!

Karácsony Imre 12.F

Egy arc a Révaiból - Pálfalvi Tamás (A többszörös OKTV-döntős)

Kisebb erőfeszítembe került, míg riportalanyomat a Nagymúltú falain belül érhettem. A határidő már szorított, s nekem le kellett adnom a cikket, amihez még ötletem sem volt, de **Pálfalvi Tamást** hiába kerestem a 103-asb an. (Talán máshol kellett volna keresnem.) Másnap viszont szerencsével jártam. A VI. F többszörös sikeres OKTV résztvevője rám szánta aznapi matekóráját, s így elbeszélgethettünk. Valószínűleg nem szenvedett nagy károsodást matektudása a "lógás" miatt, hiszen előző nap is a matek OKTV döntője miatt hiányzott az iskolából. Mivel számítástechnikából is bejutott a döntőbe, 21-én is hiába keresném a suliban. Megragadtam hát az alkalmat, és feltettem kérdéseimet.

Pálfalvi Tamás

Hogy sikerült a tegnapi OKTV?

Úgy néz ki, könnyebb volt az átlagosnál. Sok résztvevőnek jól sikerült, így lehet, hogy az én két feladatomból szerény lesz. (Összesen három feladat volt - a szerk.)

Rutinos OKTV-zőnek tűnsz. Korábban is vettél már részt versenyeken?

Már általánosban is jártam matek, sőt, német versenyekre is. Majd hatodik után elkerültem a Révaiba, ahol szintén rendszeresen versenyeztünk. Tavaly 1 ponttal maradtam le a matek döntőről, idén viszont ez számtecből is sikerült - tette hozzá Tamás.

Többet tanultál az idej versenyekre?

Nem tanultam többet. Nem szoktam különösen "tanulni", "ami leesik", azt azonnal meg tudom csinálni, ami meg nem...

Azon legalábbis el kell gondolkoznod. Igazán irigylésre méltó a helyzeted. 21-én lesz a számítástechnika döntő. Sokat ülsz a gép előtt?

Szabadidőm jó részét ott töltöm. Programozok, de játszom is.

Internetezni is szoktál?

Otthon nem, csak itt a suliban, péntek délutánonként.

És otthon milyen gép előtt töltöd szabad perceidet?

Van egy Pentium 133-asunk. Előtte egy Commodore VC 20-asunk volt.

Nem vagyok valami profi e téren, ilyen gépről nem hallottam még.

Semmi gond, én sem ismerek senki mást, akinek ilyen lett volna - *mondta, és így megnyugodtam, hogy nem vagyok teljesen sötét a számítógépek világában - vagy legalábbis nem csak én. Folytattam hát kérdéseimet a kis intermezzo után.*

Érdekel más is a számítógépeken és a matekon kívül?

Szeretem a nyelveket.

További faggatózásom után kiderült, hogy angolból megvan a középfokúja, és ha az Internet nem csal, a felsőfokú nyelvvizsgálója.**Van más hobbid is? Olvasás, zene, állatok?**

Kiskoromban pár évet furulyáztam, de végül nem folytattam. Olvasni is szeretek, klasszikus regényektől egészen Agatha Christie-ig. Az állatokért nem vagyok kimondottan oda, de azért voltak halaim, hörcsögöm, sőt, dzsungáriai törpehörcsögöm is (ha jól em lékszem), valamint egy teknősöm, de azt a húgom elkunyerálta.

Azért remélem nem bántad, úgymint családon belül maradt. Valami sport?

Régebben teniszeztam, de nem túl komolyan.

Mik a terveid a jövőre nézve?

A BME-re szeretnék menni műszaki informatika vagy villamosmérnök szakra.

És utána?

Nincsenek még konkrét terveim, hogy mit csináljak az egyetem elvégzése után.

Van szenvedélyed? Esetleg valami káros?

Káros szenvedélyektől mentes vagyok. Bár ki tudja, szüleim a számítógépet is ide sorolják.

Ezek szerint tényleg sokat ülsz a gép előtt. Szórakozásra, bulikra is jut idő? Apropos, hogy tetszett a Révai bál?

Így, hogy otthon voltam, egész jó volt. Nem bulizom kifejezetten.

Nem tudom, hogy a bállal veszítettél-e valamit, mert én sem voltam ott. Akkor hát sok sikert kívánok a számtech döntőhöz és így utólag a matekhoz is, valamint az elkövetkező "megpróbáltatásokhoz", az érettségihez és a felvételihez.

Ekkor kicsöngettek. Szerencsére mindent megtudtam, amit szerettem volna. Ebből is látszik, hogy mennyire hasznos egy matekóra. Köszönet dr. Szíjártó Miklósné tanárnőnek, aki nélkül ez a riport nem jöhetett volna létre.

Lőrincz Borbála 11.B

Kell, hogy várj... - a 12.A szalagavatója

1998. január 30. péntek. Este hat óra. Lázás izgalom, 38 lelkes, mosolygó arc, utolsó simítások. Várakozás, enyhe idegesség. Néhány hetes előkészület, fáradságos próbák után érkezett a nap, a pillanat: a szalagavató. Az a műsor, amely mindenki életében csak egyszer (esetleg többször) fordul elő, és éppen ezért feledhetetlenné válik.

Az előadásunk tulajdonképpen egy musical volt, humoros vagy éppen megható dalokkal, néhány perces paródiákkal. Takács László című dalunk közben pomponoslányaink bravúros táncot mutattak be, de a legerőteljesebb hatást Preinsperger Csilla tanárnő (Bori) v áltotta ki, karácsonyfadíszekkel a fülében. Ladich Artúr tanár úrról szóló paródiánkat kétszer is be kellett mutatnunk, mivel ő csak a paródiát követően érkezett meg. De talán ez sem jelentett gondot senkinek. Mindenki szívesen hallgatta újra: Come on Ar ty, let's go party! A nevetőizmokat ingerelte az a rész is, amikor Erdős László tanár úr feleltetés helyett egy orosz népdal éneklésébe kezdett.

És végül elérkeztünk utolsó dalunkhoz. Ezt már mindegyikünk elcsukló hangon énekelte. A műsor után olyan légkör, olyan hangulat költözött az osztályba, amelynek hatását még ma is érezzük.

És ha arra a pár órára is, de elfelejtettük egykori konfliktusainkat, haragunkat és megöleltük egymást. Hirtelen nagyon öregnek éreztük magunkat. Tudtuk, hogy van még néhány hónap, és mégis úgy éreztük, mintha akkor és ott el kellett volna búcsúznunk egy mástól. Annyira együtt voltunk, mint még soha. Énekeltünk, táncoltunk és pityeregünk. Valahogy közelebb kerültünk egymáshoz.

A szalagavató műsorral - úgy érzem - elértük, amit akartunk: könnyeket csaltunk vendégeink és az osztály szemébe. A nevetéstől és a sírástól.

Picur

Búcsúzik a 12.C!

Peregnek az utolsó kockák a közös filmből, és csak reméljük, hogy happy-end lesz a vége. Hol is kezdődött? Mikor? Bizony még valamikor az özönvíz előtt, több, mint három és fél éve, az Óperenciás tengeren is túl, Nevesi ncs országban, a Révai-királyságban, 37 főszereplővel, meg egy híres-neves rendezővel, Somogyi Lászlóval. Az alaptörténet egyszerű: egy átlag osztályt kellett alakítani, lehetőleg nem átlagosan. Talán ez sikerült is, köszönhető annak a sok-sok karakternek, akik már rögtön az évnytón, a forgatás legelső pillanataiban meggyőzték a tisztelt közönséget, hogy itt nem akármi készül.

Egyik főhősünk ugyanis, hallgatva jelszavára, miszerint: "a lényeges dolgok úgyis csak akkor kezdődnek el, ha én is odaérek", sikeresen lekéste a fél ceremóniát, egy másik megérezvén a baljós előjeleket, már az első napot hányingerrel, jobbról-balról támogatva vészelte át. Frappáns kezdés után jöttek a jobbnál jobb epizódok, melyekben vagy halálra röhögtük magunkat, vagy pedig a környező hatások miatt görcsben állt a gyomrunk. Egy biztos! Percig nem unatkoztunk. Nem is volt

ilyesmire időnk, hiszen producerek serege dolgoztatott minket, hol vasrudakkal, hol pocahontaszos kártyákkal, hol pedig improvizációt igénylő röpdolgozatokkal, kisebb szívelégtelenségekkel és gyomorfájásokkal; de ezeket is túléltek. Magasabb beosztásban dolgozó fogyasztók földhözragadt statisztikái szerint a többi osztállyal egybevetve átlag-ügyben nem túl elegáns értékelést kaptunk; de ez bennünket korántsem tört le, hiszen nem a pitiáner díjakért, hanem az Oscarért hajtunk. Már kezdeti sikereink híre végigszárnnyalt az országon, és meg sem állt Kaposvárig, ahol egy ifjú szív, feladva minden addigi tevékenységét, rohant Győrig, hogy hozzánk csatlakozzon. Így lettünk második évre 38-an. Jóhírünknek azonban országhatárok nem szabhattak gátat; az egész világot bejárta, mígnem az ügy gyanús lett a kínai titkosszolgálatnak; így megfigyelőt küldtek közénk Tung Mei Mei személyében, aki egy éven át tanulmányozta életvitelünket, és jelenleg a kínai tiemeni egyetemen, a hatalmas érdeklődésre való tekintettel emelt óraszámában tanítja azt. Néha-néha egy jelenet más helyszínre tevődött át; így sikerült közös erővel eltévedni, és nem megtalálni a Rám szakadékot; bejárni Miskolc és Eger környékét; szerenádot adni a kedves pécsi lakosoknak és fellibegni a János-hegyre. Harmadikban változtattunk megszokott imázsunkon, és a lődörgés helyett a cirkálást választottuk. Újításunk sajnos nem mindenhol aratott abszolút sikert, így a nép, az istenadta nép megfosztotta magát attól a fergeteges élménytől, hogy Christian De Bella uralkodását élvezhessék. Sebaj! Akinek nincs elég pattanása...

Most pedig kezdődik a finálé, közeledünk a tetőponthoz, ahol a szereplők sorsa így vagy úgy, de eldől. Túl vagyunk az első féléven, szalaggal a kabátunkon futkározunk; elvileg már éreznünk kellene a vesztünket. Ugyan már! A műsor nem korhatáros, tehát a vége nem lehet olyan tragikus! Nem beszéltem még a hivatalosan felmutatható eredményekről! Rövid, de áldásos pályafutásunk alatt egyre emelkedett a gázsink is; beszereztünk pár nyelvvizsgát, egy-két OKTV helyezést; elfogyasztottunk X tanárt, örök barátságok (!), sírig tartó (?) szerelmek születtek, most pedig mindjárt vége a premiernek és feltűnnek a vásznon a betűk: KONEC. Kellene búcsúzni. Hát jó! Viszontlátásra! Good bye! Auf Wiedersehen! Dovideria! Arrivederci! Au revoir! Shalom! Sajonara! Astala Vista! Figyelem! Ez a műsor nem jött volna létre nélkülünk; egyedi, megismételhetetlen és felülmúlhatatlan!

Mili

Szerelem első látásra

A Révaiban a szalagavató évezredes hagyományokra tekint vissza. Már az őskorban is felfűzték a kötőszalagot szegény szerencsétlen ösdiákok szíve fölé. De most térjünk vissza jelen komor valóságra. "Szupi." Elég sok osztály van a negyedik évfolyamon, így igen nagy volt a versengés, hogy kinek lesz a legjobb műsora, és az ötletekért is komoly verseny folyt. Persze a végén mindenki rátalált saját bensőséges énjére, és nehezen, de megszülte önálló szalagavatóját.

A 4.C ismét világrengetőt alkotott: a TV2 műsorából jól ismert Szerelem első látásra (ez itt a reklám!) valósult meg a 105-ösben. A nagy sikerű előadásig azonban még hosszú rögös út vezetett, sok-sok nehéz és elhülyéskedett próba és egy csomó kikönyörgött óra segítségével jutottunk el a végső célig. A műsorvezető, Somogyi L. László az egész nézősereg szívébe belopta magát rózsaszín ingével s elragadó stílusával. A vendégek számára is emlékezetes volt ez az est: nemcsak a színpadon találták meg a pá rjukat, de a nézőtéren az "eredetiek" is jól szórakoztak (remélhetőleg). Végül mindenki párra talált Attila a szokásos "ha te nem bántasz engem, kispajtás, én is békén hagyok, legfeljebb elalszom" stílusában választotta ki Gabriellát aki rögtön "eldobta az agyát", hiszen ő is Attilát választotta. Ildikót Tamás karinthy-s rövidnadrágja és homlokán ülő méla bú ragadta meg, Tamás pedig szívesen vezette be Ildikót "valamilyen szinten" a filozófia mélyebb rejtelmibe. Anikó szívesen vette, hogy Szaniszló ké sz "megszöktetni őt ebből a (kó)szerájból ", és melleleg, hogy a földj London. A visszatérő pár Lajos és Csilla is kellően megismerte egymást, és a játék földjakként felajánlott, Somogyi L. László szervezett számítástechnikai tanfolyamon már biztosan el süllyedtek párszor az internet-hullámokban. A műsor zárásaként az egész osztály énekelt a Peti áll a ház előtt... dallamára. Mi legalábbis tudtuk, hogy az volt (a hallgatóság már korántsem volt ilyen biztos a dolgában). Ez a kis dal mindenkiére kellően me grendítő hatással volt akkor, hogy pár tanár azonnal elhagyja

a termet, más osztályok szalagavatójára hivatkozva. De mi tudtuk, mi az igazság, hiszen kitörött ablakok és a megrepedezett falak híven tükrözték az osztály hangjának tökéletességét!

A "nagy műsor" után sok jó kaja-pia várt minket, amit még következő héten is élvezettel fogyasztottak a vállalkozó kedvűek, akiknek a gyomormosás sem számított. A nap koronájára az esti vacsora tette fel a pontot. Az egész osztály becsődült a kiválasztott étterembe, ahol mindenki megehetette a rég vágyott sajtosonkás pulykát somlóival, már aki még éhes volt. Sajnos még így negyedikben is sokaknak volt utolsó busza, de az igazán kitartóak még hosszas eszmecsérét folytattak az ofővel és egymással, míg ki nem hajnalodott. Ma is "boldogan énekelnek, míg csak meg nem halnak".

Pacni, Jess

A 4.D szalagavatója

1998. január 30-a mindannyiunk számára emlékezetes nappá vált. Olyan élmény volt, amely csak egyszer adódik az ember életében. Az egészben a legizgalmasabb mégis a szalagavatót megelőző hetek voltak. A műsor ugyanis komoly előkészületeket igényelt. Mondhatni egy egész stáb dolgozott a produkción, sokszor késő délutánokba nyúló próbákra, és egyéb, laborban zajló operatőri munkálatokra fordítva tanulásra szánt idejük jó részét. A próbákon persze nagyon jól szórakoztunk, nem is beszélve azokról az órákról, mikor kamerákat rejtettünk el kabátok, sálak és egyéb, nem feltűnő ruhadarabok között a terem különböző, stratégiaileg megfelelő pontjain, és filmre vettünk néhány izgalmas tanórát. Erőfeszítésünknek meglett az eredménye: a műsor gördülékenyen, döccenőmentesen zajlott le, és sikerült megmozgatnia minden néző rekeszizmát. A műsorvezető, Somogyi Gergő, aki mellel a munka oroslánrészét vállalta a film összevágásától kezdve a szervezésig, szédületes szöveggel vezette be az egyes produkciókat. A videokamerás felvétel közé négy tanár-paródiát illesztettünk be: Bokor András az osztályfőnök, Miletics Piroska szerepében bűvölte el a publikumot; Kiss Viktor a "legfelsőbb szinten tanítót", Somogyi Sándor tanár urat parodizálta megtévesztően hasonló gesztusokkal; majd Zilahi Szabó András vitte színre Váradiné Marcali Piroska egy biológiaóráját, mely szintén nagy derűtséget okozott a közönség soraiban; végül Wenczel Imre tanár úr elevenedett meg a színen Varga Tibor előadásában, minek következtében arcizmaink görcsöt kaptak. E görcsöt aztán az elegánsan feltálat, házi készítésű süteményekkel próbáltuk oldani, miközben élénk beszélgetésbe elegyedünk szeretett tanárainkkal az előadást követően. Mindenki el volt ragadtatva a produkciónktól, még mi magunk is. Ekkora sikerre, valljuk be, nem számítottunk.

Miután már csak 74-szemközt maradtunk az osztályfőnökünkkel, elkezdődött a szalagok feltűzésének szertartása. Hogy izgalmasabb legyen, osztályfőnökünk az egyes tanulók legjellemzőbb tulajdonságait felsorolva egyenként tűzte ki az 1994-1998 feliratos kék- fehér szalagokat. A ceremónia szép volt és megható, csinosan felöltözve, mosolygó, a pezsgőtől kicsit kipirult arccal álltunk körben az osztályban és éreztük a pillanat varázsát.

Erre a napra még sokáig emlékezni fogunk.

Tunéziában is labdába rúghattak

Ki ne szeretne egyszer eljutni egy napfényes, pálmás országba, mondjuk Tunéziába. A igaz, hogy nem elsősorban szórakozni, hanem keményen edzeni. Reggel hétkor kelés, reggeli torna, szinte egész nap edzés és esetleg egy kis szabadidő. Ez a lehetőség két révais diáknak is megadatott, akik a legjobb úton haladnak afelé, hogy nélkülözhetetlen tagjai legyenek az ETO FC felnőtt csapatának. *Oross Márton (3.B) és Farkas Balázs (4.E).*

Hogyan jutottatok ki Tunéziába?

B: Én másfél éve tagja vagyok a felnőtt keretnek, és ilyen edzőtáborba mindig a felnőtt keret utazik. De végig kellett járnom a számléírást az előkészítőcsapatoktól a nagycsapatig.

M: Én a tartalékok közé voltam felírva, és mivel Szarvas János megsérült, én kerülhettem a helyére.

Úgy tudom, Te aznap tudtad meg a jó hírt!

M: Ez így van. Az igazgató úr két tétel megkérdezése után közölte, hogy megyek Tunéziába!

Meséljtek egy kicsit az utazásról, meg az országról!

M: Az út kellemesen telt, bár hosszú volt. Schwechátról indultunk el. Két óra volt az út Tuniszig és onnan még két óra buszozás a szállásig.

B: Tunéziát leginkább Izraelhez tudnám hasonlítani. Szinte nincs középréteg, csak gazdagok és nagyon szegények.

M: Különlegesség talán, a pálmafák, narancsfák, kaktuszok, tevék. Minden városban van egy fallal elkerített Meolina (óváros), ahol a mecsetek, bazársorok vannak.

B: Tunézia az idegenforgalomból él, ezért nagyon odafigyelnek a külföldiekre, és elkövetnek mindent, hogy jól érezzük magunkat. A lányoknak szép kreol bőrük van, jól is néznek ki, de abszolút nem adnak magukra és a tisztálkodásra. Szerencsére Magyarország g e tekintetben előnyösebb helyzetben van!

És milyen volt a hazatérés?

M: Nehéz most mindent pótolni, de azért hiányzott a megszokott léghő.

B: Jó volt, mert már nagy honvágyunk volt. Persze nehéz volt újra ráállni az iskolára, de szerencsére nem ez volt az első ilyen.

A foci segítségével rengeteg külföldi helyen járhattatok már!

M: Igen, én voltam már barátságos meccset játszani többek között Angliában, Franciaországban, a környező országokban mindenhol és az EB-n Németországban.

B: Hát külföldön jártam már Izraelben kétszer, Cipruson, Izlandon, Portugáliában, Olaszországban, Bulgáriában, Belgiumban és most Tunéziában.

És a környezetetek mit szól ehhez a rengeteg utazáshoz?

M: A szüleim nagyon örülnek, bár a foci és a tanulás nehezen összeegyeztethető.

B: A tanárok nem veszik jó néven. Persze itt is vannak különbségek. A focit és a tanulást tényleg nehéz összehangolni, de már el sem tudnám képzelni az egyiket a másik nélkül. Eddig egész jól megvoltak egymás mellett, kíváncsian várom én is, hogy ezután hogy fog menni! A szüleim pedig már hozzá vannak szokva ahhoz, hogy egy-két hétig nem vagyok itthon, hisz rengeteg edzőtáborban vettem már részt.

Te most fogsz érettségizni! Mik a további terveid?

B: A Kereskedelmi Főiskolára jelentkeztem. Fontos a nyelvtanulás szempontjából, hiszen ha külföldön lehetőségem lesz játszani, legalább megtudjam magam értetni.

Mi a legnagyobb vágyatok a sporttal kapcsolatban?

B: Valahol stabil csapattaggá válni, és egy olyan nyugodt hátteret biztosítani magamnak, ami nagyon jól jöhet, amikor abbahagyom. A legnagyobb vágyam persze egy külföldi szerződés.

M: Az én legnagyobb vágyam egyszer világbajnokságot nyerni a magyar válogatottal!

Biztosan fogunk még hallani felőletek, és nagy kalappal a továbbiakban, mind a focival, mind a tanulással kapcsolatban!

Bagó Gabriella 11.B

(melléklet)

"Talán azért kell olyan sok erő és erőfeszítés a megszokotthoz és a közönségeshez, mert a tulajdonképpeni ember számára semmi sem szokatlanabb és ritkébb, mint a nyomorúságos megszokottság."

(Novalis)

Márciusi zárwatermők

A csillagról lezuhant a ragyogás,
A könnycsepről lecsordul az ember,
Ott hever lábam előtt,
De senki nem adhat elég erőt,
Hogy ott álljak magammal szemben,
És kiáltam: "Nem vagyok más!"

Szabó Krisztina 11.E

Szenvedésed minden Estagonhoz

Mondd kérlek, mire vársz? Hogy én? Én rád várok. Mindenki rád vár. Rád várunk - Godot lehet - gondolván, hogy istenkék nélkül is teljes legyen az életünk.

Áruld el, nem kiábrándító minden egyes felvonás kezdetén ugyanazt a cipőfűzőt kínozni? Félretehennéd talán ezt a pár szakadt bakát; ideje ráébredni magadra. Rádébredni. Ránkébredni. Ugyanis ha nem vennéd észre, én itt vagyok neked.

Itt állok - madzaggal a kezemben, amivel még felkötni sem tudom magam. Hidd el, te is túl nehéz lennél. De már egyre biztosabban érzem, hogy jobb ez így.

Ha nem látnád kedves Estragonom, én fellázadtam. Leporoltam a vasfüggönyöket, szemétkébe dobtam a drámakereteket, és végre zavartalanul élvezem az igazi Friss levegőt.

Jobban tennéd barátom, ha te is összeszednéd magad, és megtanulnád szolidan tölteni unalmas hétköznapjaidat. Én is épp ezen vagyok, szinte érzem, hogy szalad ki belőlem a sokévi néma zakatolás - a helyükre kifestőkönyveket és színes ceruzákat gyömöszölök - igaz, némelyik kifestőnek ólomíze van. Azt mondják, sokat kell tanulnom még, hogy teljes ember legyek.

De érzem, hogy a ceruzák segítenek -a képek, a színek, érzem, hogy élek, s csak most kezdek igazán megfelelni a vladimirségem támasztotta követelményeknek.

Igen barátom, mozgalmas hónapoknak vagyok részese. Velem tarthatnál.

Estragon! A szemed! Mi történt? Nedves... igen, igen, te sírsz! Ez a sírás, így tanultam... Teremtőm, Estragon! Ennyi év "élet" után... sírni látlak! Igazán ideje volt! Na de most már ennyi elég!...

Ugyan, ne bőgj már! Inkább azt mondd meg: mire vársz?

(T. Beckett nyomán kigondolta: egy Vladimir)

Álmodik

Biztonságban, elégedetten ért talajt;
övé volt már a tegnap - s most a mát szelídíti.

Mesekönyve nyúzott lapjait forgatva
ölébe kúsznak a megálmodott pillanatok
archívna tûnő másolatai.
A valódi gondolatok eltûnni látszanak,
most nem őrzi őket.
Elillannak csendben, mit maga köré a sok ismerős
illatból, tekintetből, grimaszból, testmelegből font.
S az új kezeket rejtené, takarná, elásná, eltemetné!
Fél, hogy teste körül a színes szalagok kígyóvá változnak majd...

Míg a holnap végleg elforrja magát,
és álomból felocsúdva, izzadtan ér talajt.

Eszter

Érdemes?...Igen!

Kedves olvasó, vajon elgondolkodtál-e azon, hány, hány "haszontalan" vagy annak tûnő dolgot művel az ember? Itt van például a síelés és ezzel rögtön témánál is vagyunk. Tényleg igaz az előbbi állításom vagy mégsem? Be kell hogy valljam én a síelést nem haszontalannak tartók csapatának oszlopos tagja vagyok. Én is évről évre felkerekedem, hogy "maroknyi" havon hódoljunk ennek a világszerte ismert és kedvelt sportnak. Ez évben is csatlakoztam tehát a Révais síelők csapatához.

Buszunk hajnali indulásától eltekintve az utazás fantasztikusan unalmas volt. Persze a határon kívül megálltunk vagy kétszer, hogy "folyó ügyeinket" elintézzük. Utunk elég lassúra sikeredett, mivel járművünk tele volt síléccekkel, snowboardokkal, bakancsokkal és velünk. Ám valahogy most is túléltük az 5 órás utat és 10 órakor már a sípályák szélén álltunk és csatoltunk. Minden tapasztalt síelő számára világos, hogy az első nap a legnehezebb ezért legtöbbünk csak a tollasbálba vágyott. A hajnali kelések (1/2 8) persze teljesen tönkretettek minket. A második és harmadik estét már mulatozással töltöttük, közben azért néha síeltünk is. S unalmunk elűzéséről két apró baleset is gondoskodott. Nos... természetesen minden az osztrákok és a sípályák hibája volt. Mert mi tökéletesek vagyunk, nem? Végül legeslegnagyobb bánatunkra érkezett a szombati nap is. Nekem mindig azt mondogatták, hogy az utazásban az a legjobb, hogy hirtelen megszeretjük a hazánkat. Ez a példa ránk nem érvényesült. El tudtunk volna még néhány napot viselni Ausztriában (főleg, ha esik addig a hó).

De a hó nem esett és a busznak sem lett semmi baja ezért hazaértünk. Ki örömmel, ki komorabban szállt ki a buszból. Mindkét érzélem teljesen érthető, de én most mégis súgnék valamit a búsulók fülébe: "Jövõre, újra, ugyanitt!" Mert bármilyen haszt alannak is tûnik, szerintem érdemes. Nincs jobb dolog, mint tudatában lenni annak, hogy meghódítottam valamit. Búcsúm tehát nem végleges, csak idõleges és remélem, hogy jövõre újra tollat ragadhatok, hogy hangot adjak egy csapat síelő derûs élményeinek és élményeinek.